

Текст Малка Монтеверде

* *
ЕГМОНТ * *

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Volar Sobre Ruedas*
Copyright © 2017, Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ния Спасова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 5000 бр.
ISBN 978-954-27-1963-2

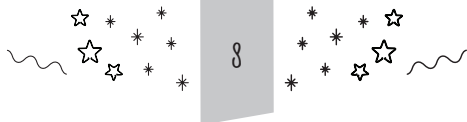

Ролер“ е изпълнен със светлини. Всички са маскирани. Влизам и приятелите ми са там. Весело ме поздравяват, дори и Амбър. Само Нина не ме забелязва, защото танцува с Гастон.

Всичко изчезва, когато срещам Матео. Караме към центъра на пързалката и се гледаме. Много сме близо и... Не виждам нищо, само дим...

Събуждам се стресната. Поглеждам наоколо – всичко е нормално, с изключение на дима, който влиза изпод вратата; тичам да я отворя, но е заключена. „Сигурно още сънувам“, мисля си. В този момент виждам една

кутийка и я отварям. Медальон с формата на слънце! В ръката ми е луната. Съединявам ги. Пасват един в друг перфектно и вратата се отваря.

Мама отваря вратата, аз отварям очи.

– Мамо, това друг сън ли е? – питам я.

– Доколкото знам, не. Да видим. – Ощипва се леко и ми намига. – Будна си, спокойно. Но защо питаш? Колко сънища сънува?

Нямам желание да ѝ разказвам, така че скачам от леглото да се облека. След като тя излезе, оставям още едно гласово съобщение на Матео и въздишам притеснена.

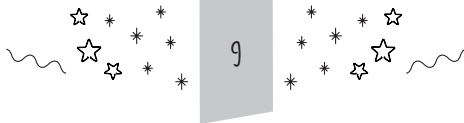

След като пристигаме в „Блейк“, Амбър отива при Делфи и Хасмин. Аз се оглеждам за Матео, докато не звънва звънецът и се забързвам, какво ли се случва?

В междучасието всички говорят за Матео. Всеки си има хипотеза: Амбър казва, че е останал в Италия, Хасмин смята, че пътуества някъде, а Гастон подозира, че е изпуснал полета.

Все повече се притеснявам. Казвам на Нина, че по време на цялата

ваканция сме си писали. Тя ми отвърща да не се притеснявам, че най-вероятно няма обхват, но ми е трудно. Като ѝ разказвам съня си, Нина ме пита:

– Отворила се е врата, когато си съединила двете части на медальона? Като ключ?

В този момент пристигат Джим и Ям и се прегръщаме, говорим си за ваканцията. Поглеждам отново телефона си и въздишам. Джим забелязва тъжното ми лице и казва:

– Не ми казвай, че е нещо лошо! Не ми казвай, че е нещо общо с изненадата!

Питам я за каква изненада говори.

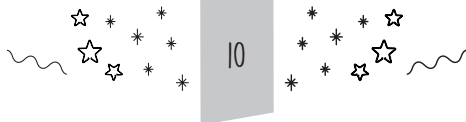
– На страницата на „Ролер“ пишеше, че днес ще обявят някаква изненада. Не сте ли видели?

В имението Шарън намества някаква картина. Пристига Рей с папка в ръка.

– Тук е цялата информация, която поискахте за бившите собственици на имението в Канкун.

– Остави я на масата, моля те – отговаря тя. – Някой от предишните собственици трябва да е осиновил племенницата ми. Провери ли дали някое момиче отговаря на възрастта?

– Да, но не само дъщерите на собствениците съвпадат по възраст. – Колебае се малко и продължава. – Семейство Валенте например. Дъщеря им Луна е на същата възраст както племенницата ви...

– Какво говориш, Рей?

Той се колебае, но се осмелява да отговори:

– Казвам, с цялото си уважение, че трябва да проучим самоличността на Луна Валенте.

– Дъщерята на прислугата? – казва Шарън и се изсмива снизходително. – Как изобщо ти е хрумнала подобна лудост?

Рей си тръгва. Минава покрай кухнята, където Моника разпитва Аманда за новия ѝ приятел, който работи на кораб.

– А какво ще правиш с другия си възлюбен? Мисля, че трябва да говориш с Като.

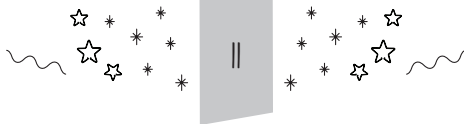
В отговор Аманда изважда медальона, който Като ѝ беше подарил, и го оставя на масата.

Излизам от „Блейк“ и Симон вече ме чака. Доволна, се хвърлям да го прегърна.

– Симон! Приятелю!

– Луна, как си! – казва ми с усмивка. – Много ми липсваше. Така ми се искаше да съм с теб

в Канкун.

И на мен ми беше мъчно за него; всички му пращаха целувки и поздравя. Подавам на Симон бонбоните и той се зарадва.

– Бонбони от тамаринд! Това е злато!

Питам го дали знае нещо за изненадата в „Ролер“.

– Ами... – казва. – Знаеш, че работя тук и очевидно знам нещо, но не мога да ти кажа.

– Това може да почака – отговарям, – но това, което не мога да чакам повече, е да отида на пързалката!

Усмивва се и ми казва, че на пързалката ѝ липсвам. Когато поглеждам разсеяно към телефона си, той се усеща.

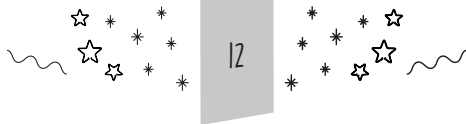
– Какво ти е? Сякаш се появи облак над главата ти. Заради Матео е, нали?

– Няма го в „Блейк“, никой не знае нищо за него. Да не би повече да не се върне?

Преди да тръгна към „Ролер“, минавам през имението да се преоблека. В кухнята изпращам още едно съобщение на Матео.

Търся любимата си чаша по шкафовете и виждам една кутийка, от което изтръпвам – съ-

щата е като тази от съня ми!

– Не може да бъде! – казвам тихо.

Отварям я и вътре е медальонът със слънцето. Аз съм в шок, същият е като този, който сънувах. Без да разбира, Рей влиза в кухнята и застава зад мен.

– Луна... – казва и аз подскачам от страх. Медальонът пада зад един шкаф. Отивам в стаята си, ще се върна по-късно за медальона.

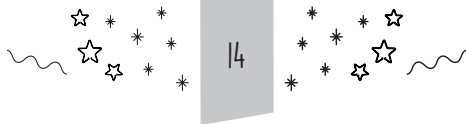
По пътя към „Ролер“ се пързалям с пълна сила. При гардероба разказвам на Нина за медальона. Пита ме дали съм пробвала да го съединя с моя.

– В съня ти частите се съединяват като две половини на един медальон. Не ти ли стана любопитно да провериш дали е истина?

– Това е много добра идея... – казвам. – Трябва да намеря медальона.

И двете се смеем на разсеяността ми, поглеждам телефона си и признавам, че продължавам да се притеснявам за Матео.

Сякаш след цяла вечност Тамара се качва на сцената.

– Здравейте, всички! Добре дошли в „Джам енд Ролер“! Днес ще бъде специална вечер, вечер на новости и изненади... и, за да започнем с първата, ви оставям със Санти Оуен!

Ръкопляскаме на Санти – музикалния продуцент, с който се запознахме преди няколко месеца.

– Благодаря ти, Тамара. Готови ли сте? Дойде моментът! Искате ли да разберете за какво става дума? Не ви чувам. – В отговор започваме да крещим „Да!“. – Това е енергията, която ми харесва! Тогава да броим заедно наобратно и когато приключим, изненадата ще се появи на екрана на „Ролер“. Пет, четири, три, две, едно... Момчета и момичета от „Ролер“, кажете здравей! Дават ви директно и на живо в канала на „Видия“!

На екрана се появяваме ние.

– Какво е това? Снимат ли ни? – чувам Амбър да казва. – Кажете здравсти, Лунита. В Италия Матео може би те гледа.

Не ѝ обръщам внимание. Виждам Джим и Ям да се усмихват пред камерата. Санти обяс-

нява, че камерите ще следят „Ролер Бенд“. Ще предават всичко на сайт, който се казва „Видия“; много хора ще видят бенда!

– Ще бъде суперяко! – казвам развълнувана. – Колко хубаво за групата!

Нико, Педро и Симон се качват на сцената. Новата им песен е невероятна! Симон ми прави знак да се кача. Аз завъртам глава, за да откажа, но Нина и Гастон ме избутват на сцената. Колко е нервно само! Има много камери! Поглеждам приятелите си и се съсредоточавам в пеенето. Музиката ни свързва. Като приключваме, Тамара се качва на сцената.

– Не слизайте още – казва Тамара. – Санти Оуен направи своето изявление, сега е мой ред. Искам да ви кажа, че... си тръгвам от „Ролер“.

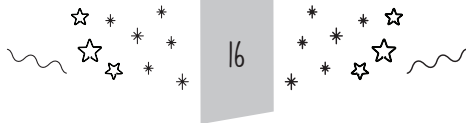
В шок сме, никой не казва дума.

– Сигурна съм, че така ще е най-добре за всички – продължава. – От днес Санти Оуен ще отговаря за „Ролер“ и музикалните таланти. А що се отнася до състезанията по кънки, бих искала да се заеме с това някой... който е дал най-доброто от себе си на пързалката...

Амбър се усмихва в очакване. Тамара продължава:

– ...някой, който винаги постига това, което

си поставя за цел, и заразява с много ентузи-
азъм. Този човек е...

Амбър се готви да се изправи на крака.

– Това е Луна!

Амбър ме гледа бясна. Аз съм стъписана.
Жалко, че от сцената не виждам, че телефонът
ми звъни.